

Paranormaal verschijnsel of hersenspinsel?

OP TWEE PLAATSEN TEGELIJK ZIJN

Padre Pio

In een levendige, realistische droom kun je soms het gevoel hebben dat je je daadwerkelijk op een andere plek bevindt. Er is echter geen wetenschappelijk bewijs voor de stelling dat je in zo'n droom ook echt met je bewustzijn of een deel van je zielsenergie reist naar een andere plaats. Paranormaalgevoelige reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele droomt desalniettemin weleens dat ze ergens anders is dan slapend in haar bed. Is dat een verzinsel van haar brein of bestaat bilocatie echt?

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Begin dertig was ik, toen ik voor het eerst zo'n merkwaardig heldere droom had. Op dat moment was het nacht en sliep ik. Ik bevond me in bed in een slaapkamer van een spiritueel opleidingsinstituut, waar ik een week les volgde in regressietechnieken. Ik droomde dat ik uit mijn lichaam trad. Een gelige echo van mijn lijf vloog omhoog, weg van het gebouw waar ik sliep. Ik vroeg me af waarheen ik ging met mijn lichtlichaam, de 'reis' had ik niet helemaal onder controle. Alsof ik als een magneet ergens naartoe getrokken werd...

In een Drents ziekenhuis

Na wat vliegen in de donkere nacht, kwam ik aan bij een ziekenhuis dat aan de rand van een middelgrote stad in de provincie Drenthe stond. Mijn vliegsnelheid nam af en ik daalde naar beneden. In het ziekenhuis zweefde ik door muren heen, door lege gangen en passeerde ik een enkele verpleegster die nachtdienst had. Al dromend vond ik het logisch dat de gangen en operatiekamers er verlaten bij lagen. Het was per slot van rekening 's nachts en operaties vinden meestal overdag plaats. Ik zweefde voorbij een onbemande receptiebalie en zag twee transparante zielsenergieën zweven. Ik had niet de indruk dat ze mij voorbij zagen komen. Ik ging ervan uit dat het zielsenergie betrof van patiënten die in dat ziekenhuis sliepen of die buiten kennis waren. In één operatiekamer was het een drukte van belang. Ik minderde vaart en keek wat er gaande was. Zenuwachtige verpleegassistenten, een narcotiseur, een chirurg die geconcentreerd aan het werk was. Een man van een jaar of twintig werd met spoed geopereerd. Zijn lichtlichaam zweefde rond op dezelfde hoogte als waar ik me bevond, bij het plafond van de operatiekamer. Hij maakte contact met mij en er ontspan zich een 'gesprek', alsof we vraag en antwoord naar elkaar toedachten.

De motorrijder

"Mag ik op je oefenen?", vroeg ik. "Vandaag heb ik les gehad in waarom iemand iets overkomt. Vaak is de oorzaak te vinden in eerdere gebeurtenissen." Een groot deel van mijn droom was ik in gesprek met de ziel van de onder narcose verkerende jongeman. Hij 'vertelde' over zijn jeugd, zijn moeilijke jaren in een internaat, waar hij slachtoffer was geweest van seksueel misbruik door één van zijn begeleiders, en hoe hij nu door een verkeersongeluk in het ziekenhuis was terechtgekomen. Hij was met zijn gloednieuwe motor op een provinciale weg uit de bocht gevlogen en tegen een boom geknald, nadat hij in een café vlak daarvoor veel te veel had gedronken. Ik oefende de gesprekstechnieken die ik de dag ervoor geleerd had, en de jongen was blij dat hij diverse zaken over zichzelf te weten kwam en hoe oorzaak en gevolg bij elkaar hoorden. Ik wilde net beginnen over vorige levens toen hij aangaf terug

*'Hé, wat toevallig dat ik je hier nu zie lopen.
Vannacht was je bij mij thuis!'*

te moeten naar zijn lichaam, omdat de narcose bijna uitgewerkt was. We zeiden elkaar gedag, ook omdat ik zelf terug moest naar mijn slapende lijf. Om zeven uur 's ochtends zou de wekker gaan. Met een noodgang vloog ik met mijn energielijf terug naar het opleidingsinstituut om daar soepel in mijn slapende lichaam te glijden. Daarna droomde ik over ditjes en datjes, totdat de wekker afging. Om acht uur was ik in de ontbijtzaal te vinden, met een licht euforisch gevoel dat ik een hele nuttige nacht en een bijzondere ervaring had gehad.

'Stel je niet aan!'

Mijn vliegdroom en de geoefende gesprekstechnieken voelden levensecht aan, zó anders dan andere dromen die ik eerder had gehad. Ik droomde weleens dat ik laag over grote wateroppervlaktes heen kon scheren of dat ik kon kunstschaatsen op een bevroren meer, waar het pirouette draaien automatisch overging in omhoogvliegen. Heerlijke dromen waren dat! Dit keer had de lucide droom een dimensie extra. Alsof ik écht naar een andere plaats was afgereisd en daar in een ziekenhuis werkelijk in gesprek was geweest met een verkeersslachtoffer. Ik was zo overdonderd door deze rare droom dat ik aan de ontbijt tafel aan een docent vroeg of dit echt kon: uittreden en naar een andere plaats reizen met je lichtlijf tijdens het slapen. De docent die ik daarover aansprak, was filosofisch breed geschoold en stond bekend om zijn ruime opvattingen over leven en dood. Hij reageerde echter met een: "Stel je niet aan. Zoiets droom je alleen om aandacht te krijgen." Met een slaperig hoofd kauwde hij op een stuk afgehapte krentenbol, die hij met een slok koffie wegspoelde. Het blijge gevoel over mijn vliegdroom ebde weg. Was ik een aanstelster, iemand die om aandacht bedelde? Ik stopte de gebeurtenis weg in de krochten van mijn onderbewustzijn en durfde tijdens de lessen van die docent geen vragen meer te stellen.

'Vanaf een hoogte van een meter of vijftig zag ik het dak instorten: sneeuw, brokken steen, kapot glas... Chaos!'

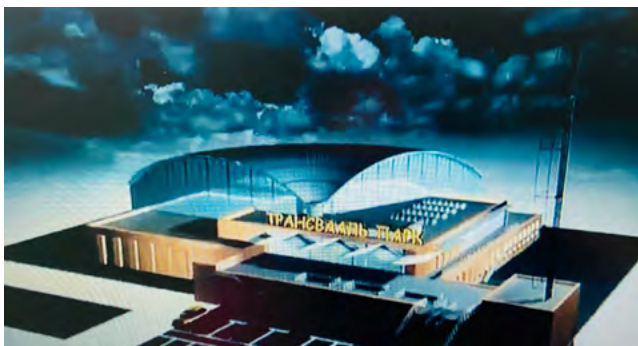
Op twee plaatsen tegelijk

Halverwege de dertig. Mijn praktijk liep goed, ik werkte met gemotiveerde cliënten en had normale dromen. Op een vrije dag ging ik winkelen in Tilburg, de dichtstbijzijnde stad van het dorp waar ik destijds woonde. Ik kwam een ex-cliente tegen, Karin. Ze zag me lopen en kwam op een drafje naar me toe, enthousiast zwaaiend met haar armen. "Joehoe! Hé, wat toevallig dat ik je hier nu zie lopen. Vannacht was je bij mij thuis!" "Uh? Wat bedoel je?" "Ik werd vannacht wakker en toen zat je op de rand van mijn bed! Nou ja, jij niet, maar een afspiegeling van jou." "Dat kan niet, toen sliep ik." "Je was het ook niet echt, maar toch ook weer wel. Je gaf me advies over een ex waar ik mee zit." "Je zult het wel gedroomd hebben." "Nee, ik werd juist wakker toen je opeens aan het voeteinde van mijn bed zat." Ik lachte ongemakkelijk en zei: "Dan hoop ik dat je wat had aan mijn advies." We kletsten kort en ik ging verder met shoppen. Een half uur later fietste cliënt Jeroen voorbij in het centrum van Tilburg. "Hé, wat gaaf dat ik je tegenkom, ik wil je wat vragen." "Vraag maar", zei ik. "Een paar dagen geleden heb ik over jou gedroomd. Je was in mijn slaapkamer en zei iets over de laatste sessie die ik bij je deed. Je was wat vergeten te zeggen wat voor mij heel belangrijk was. Heb jij dat misschien ook over mij gedroomd?" "Nee, niet dat ik weet." "Geeft niet, maar leuk dat ik je nu zie, ik wilde het je toch vragen." Deze twee aparte ervaringen op één middag stopte ik weg in mijn

geheugendatabank, gezellig bij de eerdere heldere vlieg-droom. Ik had het er nog een keer over met een collega, die zei: "Oh, dat is een mooi voorbeeld van bilocatie! Je was gewoon op twee plaatsen tegelijk met je energie." Ik wist niet dat er een woord bestond voor dit verschijnsel. 'Het zal wel', dacht ik nog...

De ramp in het Transvaal Park

Begin januari 2004 had ik een opmerkelijke droom die zich afspeelde op een andere plaats. Om een uur of zeven 's avonds was ik op de bank in slaap gevallen. Ik droomde dat 'Moskou me riep'; ik trad uit en zoefde met mijn energielijf richting Rusland. Eerst zag ik onder me, als ik naar beneden keek, alleen besneeuwd landschap. Later, in een grote stad, Moskou nam ik aan, cirkelde ik rondjes en ging ik lager vliegen tot ik een enorm groot gebouw met een glooiend dak naderde. Vanaf een hoogte van een meter of vijftig zag ik het dak instorten onder druk van de grote hoeveelheid sneeuw die erop lag. Vervolgens zag ik een waterglijbaan, mensen in het water die wegluchtten, parasols en palmbomen. Ik vroeg me af of ik dat wel goed zag. Ik verwachtte in besneeuwd Moskou geen subtropisch zwemparadijs à la Center Parcs. Een stem zei 'dat ik mensen moest opvangen'. 'Hoe dan?', dacht ik. Ik kon moeilijk naar beneden vliegen en helpen in uitgetreden toestand. Overal zag ik sneeuw, brokken steen, kapot glas. Chaos. Ik verlangde terug naar huis, naar mijn slapende lichaam dat onder een warm dekentje op de bank in de woonkamer lag, en keerde om. Weg van deze naargeestige plek. Een maand later bleek mijn bilocerende vlieg-droom van voorspellende aard. In de krant las ik een bericht dat in Moskou het dak van een populair waterpark, het Transvaal Park, op 14 februari om 19.15 uur instortte door een combinatie van zware sneeuwval en een zwakke dakconstructie. Zwembadgasten in het subtropisch waterparadijs werden geraakt door vallend beton en kapot gesprongen ruiten. Bijna dertig personen kwamen om het leven. Al had ik op dat moment weinig ervaring met het begeleiden van zielen die hun dode lichamen verlieten,

© Tekst: Marianne Notschaele-den Boer, RHA Publishing, www.vorigelevens.nl

toch voelde ik me een tikkeltje schuldig omdat ik niemand had geholpen, zoals de stem me opdroeg. Later vroeg ik me af of het mogelijk was om op twee plaatsen tegelijk te zijn in een voorspellende, heldere droom.

Wonderdoeners

Pas kortgeleden googelde ik het woord 'bilocatie'. Ik las dat een Italiaanse priester, Padre Pio (1887-1968), door meerdere mensen op verschillende plaatsen tegelijk gezien werd terwijl hij fysiek ergens anders was. De Portugese Sint Antonius van Padua (1195-1231) was een heilige die volgens getuigenissen en verhalen preekte op twee plaatsen tegelijk, zowel in Italië als in Spanje. De Griekse filosoof, Apollonius van Tyana, was een wonderdoener uit de eerste eeuw na Christus. Hij zou op meerdere plaatsen tegelijk verschenen zijn. Zijn volgelingen beschouwden dit als bewijs van zijn bovennatuurlijke krachten. De Indiase yogi en spirituele leraar Paramahansa Yogananda (1893-1952) vertelt in zijn autobiografie over bilocatie, van zowel zichzelf als van andere yogi's. Omdat deze verhalen meestal werden doorgegeven via mondelinge overlevering of religieuze teksten, zijn ze moeilijk te verifiëren. Ik ben geen heilige, geen filosoof, heb geen bovennatuurlijke krachten, hang geen specifiek geloof aan, maar heb zo nu en dan wél bijzondere dromen. Het zou grappig zijn als een Nederlandse man, nu rond de 55 jaar oud, zich herinnert dat hij dertig jaar geleden met mij 'sprak' toen hij onder narcose was en geopereerd werd na een nachtelijk motorongeluk. Ik ben die ervaring in elk geval nooit vergeten, zo'n diepe indruk maakte die uitreding op mij. Volgens wetenschappers slaat mijn slaapbrein soms op hol of heb ik ontzettend veel fantasie, maar volgens paranormaal geïnteresseerden reis ik gewoon een enkele keer met een deel van mijn energie ergens anders heen als 'ik' in dromenland vertoef. •

Zelf weleens iets bijzonders meegemaakt? ParaVisie Magazine hoort graag van jou: niels@edicola.nl.

